

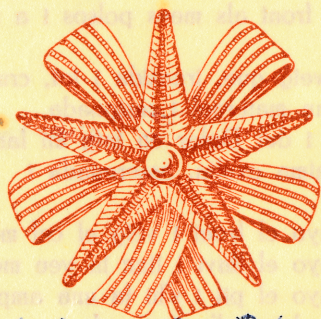
Que el Vostre maleix Front tan serè i blanc,
Adès, prenia un color de metzines
I un morat fosc d'una suor de sang
Com si us haguessin coronat d'espines !

Fins el punyal que semblava, encisat,
Que no gosés ni tocar la ferida,
Avui, se'l veu un xic més enfonsat
I té la fulla més envermellida.

I em senyo el front i el pensament m'hi bull.
I em senyo el llavi que se'm mig partia.
I em senyo el pit i me'l sento remull
D'un glop de sang que el Seny enterbolia !

I quan, esmaperdut, acudo a Vós
I us veig més de la vora i cara a cara,
Sento un crit sord que ens esglaita a tots dos :
O reciprocitat en Els Dolors,
Mare de Déu ! O Catalunya-Mare !

Ventura GASSOL.

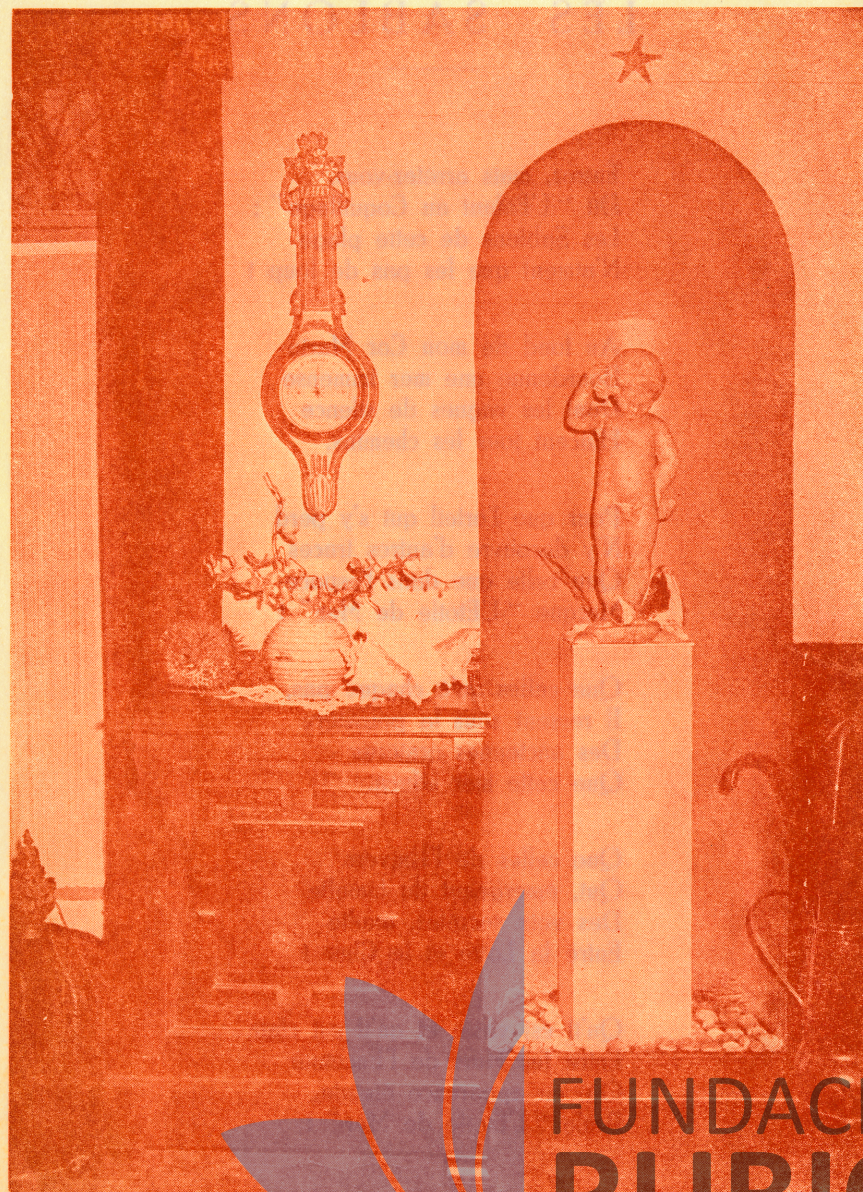

*Benaurat haurà sigut el meu Bon Retorn del durar Enge de
Setembre, que fa que avui pugui correspondre-us a l'Estrella de
la nostra Catalunya amb la meitat de sempre i l'Esperança
més forta que mai! Avui, atia't pel vostre Record i
l'Enyorança! De nosaltres des a cada dia*

LES SABLONS - 37270 Saint-Martin-le-Beau

*Aos, amb aquella abraçada entenedora de sempre també
i aquell Bes de Pau de les bones nits*

LES SABLONS

Seu de l'Orde de "L'Estrella de Mar"
Siège de l'Ordre de "L'Etoile de Mer"

FUNDACIÓ
RUBIÓ

LES SABLONS

Entrez, mais arrêtez-vous,
Dit "L'Enfant au Coquillage":
Les Sablons de cette plage
N'aliment que les pas de loup!

Au fond de mon Cor Marin
Bourdonne une mer immense
Dont les vagues de silence
Effacent tous les chemins,

Pour que l'ortel qui s'y perd
N'y découvre d'autres traces
Que celle que dans l'espace
Marque "L'Etoile de Mer"!

Que celles qu'à chaque pas,
Il ressent sous la pousière
Des anciennes ornières
Que cette mer effaça.

Que celles de l'Univers
Qui, émergeant du tumulte
Des voix secrètes, exulte
Entre la Lotre et le Cher!

Qu'il est vaste et qu'il est clair
Entre les Murs de l'Encinte
Où, en apparence éteinte,
Brûle "L'Etoile de Mer"!

Ventura GASSOL.

DIADA DE TOTS SANTS 1972

MATER DOLOROSA

Estimals i Enyorals,

Commoguts de poder refer el contacte amb tots vosaltres, i superat el contratemps que ens havia impedit de fer-ho fins avui, he volgut celebrar-ho oferint-vos la darrera versió de la meua "Oració de l'Onze de Setembre" de "Les Tombes Flamejants". I que les Ombres del Nostres Grans Absents Amals us en diguin la resta,

"Mare de Déu del Punyalet" daurat
Que vetlleu el meu son de nit i dia,
Perquè m'heu fet així: tan resignat
I sens gota de fel, ni de follia?

Cada matí, sento la vostra Ma
En la llum que desperta mes parpelles
I en l'esborronament encara més clar
Del meu front als meus polsos i a mes celles.

I, quan veig que, transida i tot, cruent,
Resteu tan maternal i resignada,
Del Odi i del Dolor en fatig un lament
I mon ànima exulta, asserenada!

I em senyo el front i veig el cel més blau,
I em senyo el llavi i tinc la veu més clara.
I em senyo el pit i s'hi fa una ampla pau.
Que, assedegat, l'esperit se'n amara!

Pero, Aquest ONZE DE SETEMBRE, No!
Que heu despertat tan vives i severes
I d'una nova i roent cruentor,
Les Ombres del "Fossar de les Moreres",

FUNDACIÓ
RUBIÓ